

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Ivre Sistendi, Et Manvum Iniectione, Qvam Vvlgō
Arrestationem Vocant, Svccincta Explicatio**

Peck, Pierre

Antverpiæ, 1589

An ab arrestatione appellari possit. Cap. 34.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63495)

de temper. pœn. causa 20. 21. & 22. vide. In eo
 conueniunt omnes, quod si debitor alia bona
 habet, in quæ missio fieri potest, non compelli
 occultatorem, vt debitorem exhibeat: verū
 si bona debitoris non sufficerent, de dolo, vel
 iniuriarum actione agi posse. quā sententiam
 etiam Boerius decis. 174. cū Beneuuto d. loco
 probat; lateque & eleganter de ea singul. suo
 17. incip. Diligēter nota, disputat Petrus Gerardi
 de Petra. Nam si simpliciter ad exhibēdum
 debitorem tenetur, citra distinctionē &
 moderationem, frustra inducta esset iuris di-
 spositio, & multarum ciuitatum consuetudo
 seu vsus, quod ob civile debitū, nemo ex do-
 mo sua vel aliena (vt latius superius dictum
 fuit) inuitus trahi potest. l. plerique. ff. de in ius
 voc. Porro autem de his qui violēter & nobis
 inuitis apud nos latitant, nulla est dubitatio.
 Bald. ad l. in delictis. ff. de noxal. quia propo-
 situm & animus maleficia distinguūt. leg. 1.
 ff. de ficar.

Ab Arrestatione an appellare liceat.

Caput 34.

ARGUMENTA.

- Appellare ab arrestatione an liceat. nu. 1. & 3.
- Appellatio à Decreto Iudicis interposita, an et quā-
do executionem suspendat. nu. 2.
- Appellare an possit debitor, si pecunia sibi debita
sub manu sui debitoris, per creditorem arrestetur.
numero 4.

SUNT nonnulli moribus mitiores, qui ta-
 met si se iniuste arrestari sentiunt, appel-
 lare po-

lare potius ab arrestatione, quàm Apparitori arrestati resistere, aut vim inferre malunt. Sed an in ea appellatione audiendi sint, & quatenus ea illis profit, dubitari posset: mouetque eam quaestionem Guido Pape singul. suo 32. sed non soluit, & licet Speculatorem ad hoc alleget in §. j. in princ. de appell. Is tamen nullam illius quaestionis mentionem facit. Appellare tamen arrestum posse arbitror, per ea quae notat Baldus ad l. si clericis. C. de episcop. audiē. vbi dicit in simili quod à captura, quae est realis citatio, appellari potest; cum sit grauamen cohaerens personae, quod per expectationem sententiae diffinitivae (maximè si non res sed persona arrestata est) reparari non potest; arg. l. 2. C. de abolit. Non tamen, inquit, Iudex appellansem ideo statim dimittet, sed expectabit donec per superiorem sibi mādetur; Quia vbi appellatur à Decreto Iudicis, quo respicit Decretum apprehensionis vel arrestationis, non prohibetur aliquid innouari contra appellationem, donec superior inhibeat. c. non solum. de appell. in 6. maximè vbi periculum est in mora, vel fuga, vt hic, vbi omnis utilitas arresti, ex relaxatione dissolueretur; quia tum appellatio interim nō suspendit executionē, l. fin. ff. de appell. recip. Specul. in tit. de appell. §. in quibus DD. in cap. qua fronte. de appell. Quam sententiam confirmat quoque Ludouicus Carerius in tract. de criminib. post prin. cap. inci. Decimus quartus. vbi dicit, quod licet citatio verbalis non admittat appellationem, ci-

nem, citatio tamen realis, benè admittit, allegans Bald. d. loco, & cum eodem subiiciens quod captus aut detentus potest appellare, etiam si iam diu captus esset, quia quotidie sustinet novum grauamen dum detinetur, & in successiuo grauamine, sicut est istud, semper & quodcumque appellare licet. c. ex parte. de appel. & ibi Doct. & pulchrè Philip. Franc. in d. c. ex parte. versic. quintò & vltimò inferitur. Iason ad l. Prætor. §. fin. ff. de no. op. nunc. & excipere. Archidia. in cap. hortamur. 3. q. 9. & de eiusmodi appellatiõe ab arresto videtur loqui Dominus Præses Nicolaus Euerar. cõfil. 2. incip. Visis scripturis. Sed hanc appellatiõis rationem mores nostri ignorare videntur quibus receptum est, vt arrestatus coram Iudice cuius auctoritate arrestatio est facta, proponat causas grauaminis per arrestum sibi illati, seu nullitatis eiusdem, & si Iudex aliter contra eum pronúciat, appellatur ad superiorem illius, sicut in aliis causis fieri solet.

Sic & Paul. Paris. consi. 39. incip. Non possunt. lib. j. de simili arresto loquens ait, q. si creditor arrestari faciat pecuniam, quam quidam alius debitori suo debet, & prohibeat, quo minus debitori suo soluat, potest debitor appellare, ne priuetur sua possessione, pendente appellatione. ca. cum personæ. de priuileg. lib. 6. cap. j. extra vt lite penden. Sed ne hoc quoque mores nostri receperunt, secúndum quos quotidie videmus fieri, quod pecunia debitoris sub aliis arrestatur. & causa arrestationis co-

S ram lu-

ram Iudice arrestante primò instituitur.

Quæ sit vis & quis effectus arresti.

Caput 35.

ARGUMENTA.

Arrestatio an & quando inducat litis pendentiam.

numero 1.

¶ 4.

Iudicium coram uno Iudice ex necessitate intentatum, an ad alium Iudicem transferri postea queat.

numero 2.

Condictio ex L. Diffamari. C. de ingen. manum. intentata, an inducat litis pendentia exceptione. 3.

Arrestatio an producat pignus pratorium. nu. 5.

Arrestatam rem detinens, eam præscribere non potest. nu. 6.

Arresto durante an res arrestata alienari possit. n. 7.

CVM de vi & effectu arrestationis quaritur, prætereos qui ex superioribus capitib. apparere possunt vnus effectus esse videtur, qui inducit litis pendentiam. Nam in simili decidit Nicolaus Anthonius in additione ad Octavianum Vestrium lib. 4. cap. j. nu. 9. per petitionem, vt quis carceribus mæcipetur, ac per ipsam capturam sequentem litis pendentia inducitur: & ratio esse videtur, quod sicut per citationem verbalem dicitur iudicium esse ceptum. §. si. Instit. de poen. rēp. litig. & res definit esse integra. l. si quis postea. ff. de iudic. cap. relatum. de offic. deleg. Iaffred. decis. 60. etiam si litis contestatio nondum interuenit, D. Anthon. in capit. aduersario. in 3. notab. de except. Ita longè fortius per citatio-

NUM